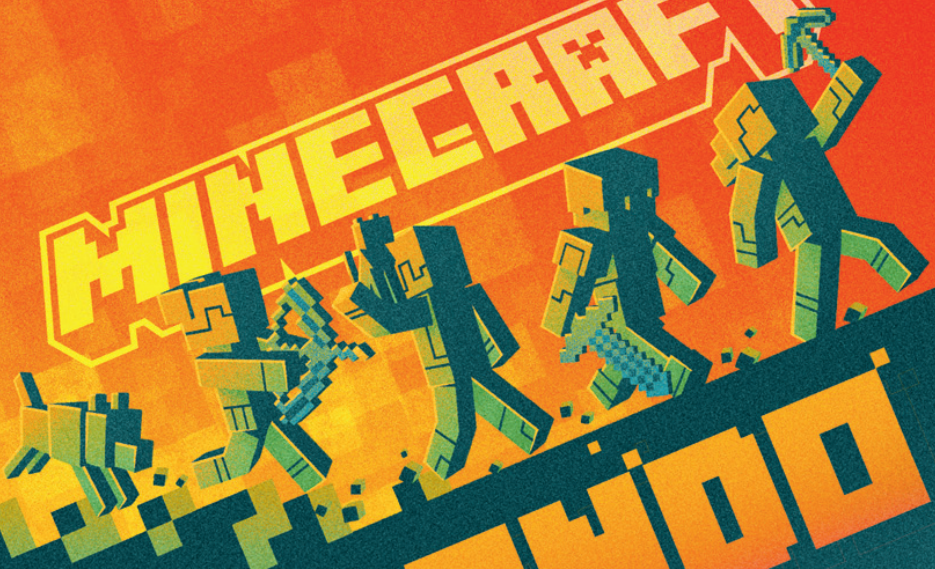

MINECRAFT™

KOMANDO

DELILAH S. DAWSON

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 Mojang AB.
Minecraft, the MINECRAFT logo,
and the MINECRAFT STUDIOS logo are trademarks
of the Microsoft group of companies.
This edition published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC
Translation © Jan Mrlík, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, místa, postavy a události
jsou výsledkem autorčiny představivosti nebo jsou užity
smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať
živými, či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Z anglického originálu MINECRAFT: MOB SQUAD
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Del Rey, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House
LLC, New York přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023 shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-101-3

Určitě Rhys a Rexovi.
Teď už máte své místo ve *Star Wars* i v Minecraftu.
A také komunitě minecraftovských youtuberů,
zvláště partě Dream Team SMP.

1.

MAL

Takže co potřebujete vědět: Jmenuji se Mal, bydlím ve vesnici, která se nazývá Roh Hojnosti, a pro svoje kamarády bych udělala všechno na světě. Doslova. Takže když potřebují s něčím pomoci, chodí rovnou za mnou.

Naší rodině tady patří největší farma s dobyt看kem, které z legrace říkám Roh krávy. Skoro každý den vstávám se slepicemi a vodím krávy na pastvu, kam to není ze statku moc daleko, hlavně proto, že celou naši vesnici obklopuje kolem dokola nemožně vysoká hradba. Jenže musíme pastviny střídat, aby krávy jedno místo nespásly až do kořinek, protože ony by si toho možná ani nevšimly. Krávy totiž nejsou moc chytré. Ale zato jsou roztomilé a moc ráda se při snídani dívám, jak se pasou. Jejich přežvykování trávy zní velice přívětivě.

Zrovna jsem chroustala jablko, když na mě někdo zavolal: „Mal!“

Rozhlédla jsem se – rozhodně to nebyla žádná z krav. A kromě toho jsem ten hlas znala.

„Ahoj, Lenno!“

Kamarádka Lenna už klusala ke mně, tak rozčilená, že sotva popadala dech, načechrané hnědé vlasy jí poletovaly kolem hlavy a měla v nich listí. „Mal, rychle poběž! Jarro v jedné uličce zaskočil Toka s Chugem.“

S Lennou je to tak, že ji člověk musí zpomalit a ujistit se, jestli pochopil správně všechno, co na něho vychrlila.

„Dobrá, přibrzdi. Já vím, že Tok by nepřepřal ani červenou řepu naraženou na tyčce, ale Chug by se s Jarrem vypořádal, kdy si vzpomeneš. Tak v čem je problém?“

Lenna pokyvovala hlavou. „Chug má u sebe motyku.“

Ach jo.

Podívejte, Chug s Tokem jsou další dva členové naší kamarádké party. Jsou to bratři, ale navzájem tak odlišní, jak jen dva lidi můžou být. A navíc jsou skoro permanentně v nějakém průšvihy kvůli tomu nebo onomu. Prát se s Jarrem, na tom by ještě nic nebylo, jenže když má Chug v ruce motyku a Jarro ho pořádně naštvě, mohl by z toho vykvést opravdový problém, zvláště jestli jsou zalezlí v nějaké zapadlé uličce. Nemluvě o tom, že kdyby Chug zlomil motyku Jarrovi o hlavu, byl by v ještě horším maléru.

Jak víme, motyky nerostou na stromech, že?

Tohle náčiní prodává jenom starý Stu a jeho motyky jsou pořádně drahé.

No a Tok... ten zase dokáže poničit spoustu nářadí. Pořád se pokouší sestrojít nějaké zajímavé vymyšlenosti, které by mohla jejich rodina využít na své dýňové farmě – jenže se zdá, že žádný z jeho vynálezů nějak nefunguje. On je opravdu náramně chytrý a vymýšlí skvělé věci, ale dokáže se pro to tak zapálit, že zapomíná na pravidla a nedbá na vlastní bezpečnost.

Naopak Chug, ten má pořád pěsti v pohotovosti, ale moc nepřemýšlí. Takže máme opravdu naspěch – ne abychom bránily kluky před Jarrem, ale abychom ochránily Chuga před ním samým. Je to můj nejlepší kamarád, ale na rovinu uznávám, že neví, kdy má zavřít klapačku. Nikdy nejde daleko pro ostrou odpověď a vždycky je ochotný postavit se kdejakému rváči. Jestli nějak Jarrovi ublíží, tak bychom to mohli odnést my všichni.

„Ale vážně, Mal. Chug byl rudý jako rak. Musíme sebou hodit!“

Lenna už se otáčela, aby se rozběhla, a ohlížela se, jestli poběžím s ní. O ní se ví, že ráda přehání, a s oblibou vykládá všelijaké báchorky, takže jsem si byla celkem jistá, že se Chug nechystá bušit lidi motykou do hlavy. Ale na tom nesejde. Já mám prostě v povaze ujistit se, že jsou všichni v pořádku, tak jsem zavzdychala, hodila nedojeté jablko nejbližší krávě a pak už jsem spěchala za Lennou.

Nakonec jsem ji předběhla zrovna ve chvíli, kdy jsme se přičítily do Středu, jak říkáme návsi uprostřed vesnice. Vedla mě do zadní uličky klikatící se bludištěm starých krámků a domů, a oni tam opravdu byli. Tok hledal spásu ve výšce, mimo dosah nepřátel, protože seděl na prastarém schodišti vedoucím ke dveřím do horního patra, které nikdo neobýval. Vedle sebe měl svou kočku Ryšku. Byla celá naježená a prskala na ty darebáky dole. Nikdo vlastně nevěděl, jestli je to kočka, nebo kocour, ale Tok se rozhodl, že je to ona, a kočka nic nenamítala, takže jsem to brala jako fakt. Většinu času Ryška trávila na Tokově rameni. Ani jsem si ho nedovedla představit bez oranžové chlupaté koule, která trochu vytvářela dojem, že má Tok dvě hlavy.

A scéna dole pod kočkou a Tokem? Vypadalo to na dost vážný problém. Byla jsem ráda, že jsme přiběhly.

Chug opravdu držel v obou rukou zbrusu novou motyku a v úzké uličce stáli s Jarrem skoro nalepení hrudníky jeden na druhého. Dva Jarrovi patolízalové Remy a Edd se klátili hned za svým šéfem a nemohli se dočkat, až se strhne pranice. Dost se mi ulevilo, že jsme tu byly i my s Lennou, takže kluci nestáli proti přesile.

„Pust' tu motyku a zatni pěsti,“ vrčel Jarro. Je skoro o třicet centimetrů vyšší než Chug a má taky delší paže, ovšem Chug je zase těžší – navíc má lepší důvod ke rvačce. Udělal by cokoli, jen aby ochránil bratra.

„Kdybych motyku pustil, tak by ji jeden z těch tvých dvou poskoků ukradl,“ namítl Chug. „Copak jste hlavně kvůli

tomu nezahnali brášku sem do té uličky? Protože jsi sprostý zloděj? Taky jsi určitě nakradl po celé vesnici všechnu šerednost jen sám pro sebe, co?“

Jarro nevěděl, co by na to řekl, protože on opravdu není moc chytrý. „No tak!“ rozkřikl se. „Přestaň si otvírat hubu a bojuj!“

Chug si všiml, že já a Lenna stojíme za Jarrem, a zazubil se. „Tak dobře, co na tom. Motyku dám pryč. Teď máme síly líp vyrovnané. Ahoj, kámošky!“

Když nám Chug zamával, Jarro a jeho kamarádi se otočili, aby se na nás podívali. Chug hodil motyku nahoru Tokovi a hned využil Jarrova překvapení: praštil ho pořádně do břicha. Jarro se zlomil v pase a zaskuhral: „Úúúf!“

„No tak, chlape! Bojuju pěstmi, jak jsi chtěl, a tobě to úplně ušlo!“ zasmál se Chug.

Remy i Edd dost znervózněli – tahle parta otravů ráda vyhledávala slabší, aby je pak zahnala někam do kouta, ale rvát se, když proti nim stojí čtveřice kamarádů?

Ti dva se pořád soustředili na Chuga, ale Jarro se zvetil natolik, že se obrátil a postavil se proti mně.

„Ale koukejme. To je vaše nebojácná velitelka!“ Jarro se šklebil obličej do zhnuseného výrazu a prohlížel si mě od paty k hlavě. „Abys věděla, tak mně nedělá problém praštit i holku.“

Udělal krok ke mně a Lenně, ale já jsem se ani nehnula, i když Lenna rychle couvala.

„Páni, ty jsi mi ale svobodomyšlný,“ odsekla jsem. Viděla jsem mu přes rameno, že Chug zaťal pěsti, ale když jsme se setkali pohledem, zavrtěla jsem hlavou. Chtěla jsem, aby ze rvačky sešlo, protože bych nerada, aby se Chug a Jarro nenáviděli ještě víc než doteď. „No, já se taky nebojím dát pěstí klukovi.“

Jarro se uškříbl a přikročil ještě blíž, takže jsem musela kousek couvnout, protože jinak bych se ho – fuj – musela

dotknout. „Tys nikdy nikoho nepraštila, z každé situace se nějak vyvlečeš...“

„Poslyš, Jarro, tvoje máti nemá moc ráda, když vyvoláváš rvačky, že?“ opáčila jsem a zvedla bradu, aby si nevšiml, jak se mi třesou kolena. „Lenno, zaskoč se podívat na Střed a poohlédni se, jestli ji tam někde neuvidíš.“ Jarrova matka v podstatě žila jen ze samého klevetění, takže v tuhle dobu každé ráno obvykle postávala před Stuoovým obchodem, aby měla přehled o všech lidech ve vsi. Lenna přikývla a zmizela za rohem. V jednom měl ovšem Jarro pravdu – jako neoficiální šéfka naší party jsem dávala přednost diplomatickému řešení konfliktů, v tomto případě odvrácení rvačky.

Jarrovi patolízalové se otočili, aby se podívali, co dělám já s Lennou, a Chug se zachoval prostě jako Chug – přiskočil mezi ně a nakopl Jarra rovnou do zadku. Trhla jsem sebou, jako by mě něco píchlo – kdyby Chug nechal všechno na mně, v klidu bychom z toho vyvázli bez boulí nebo trestů. Jarro se otočil jako na obrtlíku, ruce zaťaté v pěst.

„Mám dojem, že jsem teď zaslechla tvou mámu, Jarro,“ řekla jsem varovně.

Dokonce i Jarro si dokázal spočítat, že čtyři jsou víc než tři, a musel brát v úvahu i hrozící zákrok matky. „Dobrá, mrňata, tak si tu motyku můžete nechat. Ale jednou přijde den, kdy chytím Toka samotného, a pak...“

„Ne, to se ti nepodaří.“ Chug zvolna vrtěl hlavou. „Ale kdybys to přece udělal, pak by tě asi překvapilo, co všechno my dokážeme. Jako třeba, co já vím... základní počty? Všechny ty věci, o kterých nemáš ani páru. Bráška je navíc silnější, než se zdá.“

„Proč teda pokaždé uteče?“ odpálil ho Jarro a snažil se působit dojemem, že je nám všem nadřazený.

„Protože se bojí, že to, jak vypadáš, by mohlo být nakažlivé.“

Jarro pochopil, že prohrál jak ve slovním souboji, tak při pokusu vyvolat pranici, a tupě vrtěl hlavou. „Nestojíte mi za to.“ Trhl bradou na své nohsledy, a když odcházeli uličkou, schválně mi vrazil do ramene. Sotva zmizeli, příkradla se Lenna ze své skrýše za starou rozbitou truhlou. Tvářila se rozpačitě a v ruce držela jakýsi zajímavě vypadající kámen, takže jsem tušila, že vůbec nešla hledat Jarrovu mámu a prohlížela si ten nález.

„No, šlo to docela dobře,“ ozval se Tok.

Hodil mi motyky a opatrně se přisunul k okraji posledního schodu. Protože asi nevěděl, jak by se nejlíp dostal dolů, podal mu Chug ruku. Ryška seskočila na zem, jako by to nic nebylo, a pak už jsme si to zamířili uličkou zpátky k návsi.

„Šlo to skvěle!“ Chug pozvedl zařatou pěst. „Každý den, kdy Jarra praštím, je dobrý den.“

„Vůbec to nešlo tak dobře, jak si oba myslíte,“ připomněla jsem jim. „Teď Jarro vyzvoní své matce, že jsi ho nakopl, a všichni se na nás zase budou dívat skrz prsty.“

„Ale kdyby se obtěžovali nás zeptat, jak to bylo, tak bychom byli za hrdiny!“ stěžoval si Chug.

„To jo, jenže dospělí vlastně nikdy nechtějí vědět, co se jak stalo. Jim jde jen o to, aby neměli žádné problémy.“ Ryška si vyskočila zpátky na Tokovo rameno a on ji hladil po rezavém kožíšku.

A taky že jsme viděli, jak Jarro něco šušká své máti Dawně, a tak jsem se radši rozběhla pryč a ostatní pelášili za mnou. Nemuseli jsme si vysvětlovat, kam máme namířeno – naší neoficiální základnou je dýňová farma, která patří rodině obou kluků. Kdybychom šli na náš statek, rodiče by nás hned zapřáhli do nějaké práce, a Lennini rodiče přísně dbají na to, že v dole nemají děti co dělat. Na dýňové farmě bývá obvykle klid, ale...

„Já prostě nechápu, jak se tohle může stávat pořád dokola. Motyky nejsou k mání zadarmo, Toku,“ ozval se Tokův

permanentně rozčilený otec, když mu Chug podával novou motyku. „Nemůžeš si jich vyrobit pět za den, kdy si vzpomeneš. Náradí se těžko opatřuje a je drahé. Kvůli té ranní nepříjemnosti už dlužíme Stuovi deset dýňových koláčů, co peče tvoje matka. Víím, žes to myslel dobře, ale musíš přestat ničit věci jen kvůli svým vynálezům.“

„Jenže něco rozebrat je první krok k tomu, abys vytvořil něco lepšího!“ namítal Tok.

„Pokud si přitom nezlámeš kosti,“ uchechl se Chug.

Jejich otec je ve skutečnosti docela trpělivý, jenže když máte syny jako jsou Chug a Tok...

„Já vás snad...“, začal zase.

„No tak mi něco zlom!“ skočil mu Chug do řeči. „Ruka by mi ani tak nevadila.“

Otec ale jen zavrtěl hlavou. „Už žádné vylomeniny. Místo toho budete oba až do oběda za trest plít záhony. Celé jižní pole.“

„To není fér!“ vykřikl Chug. „Už jsme dneska udělali, co jsme měli, a...“

„My vám rády pomůžeme,“ řekla jsem a předvedla co nejlepší úsměv z katalogu „hodné dítě“. Pak jsem dodala: „Když se do toho pustíme všichni, tak budeme za chvíli hotoví, že, Lenno?“ Kamarádka přikývla. Otec obou kluků se zahleděl na vyrovnané řádky dýní a vzdychl.

„To je od vás moc hezké, děvčata, že chcete přiložit ruku k dílu, ale jen ať kluci pěkně udělají svůj díl. A Toku, prosím tě, dneska už nic jiného nerozsbíjej, ano?“

Pak se odšoural pryč, a sotva zmizel, Tok přistoupil k dalšímu ze svých nefungujících strojů, což byla změť různých součástí, které k sobě nepasovaly. Štouchl do hlavičky zlomené motyky a ta odpadla na zem. „Tahle mašina měla přinést revoluční změnu do pletí. Byl jsem si docela jistý, že tentokrát už bude fungovat. Mám dojem, že mi chybí nějaká důležitá část konstrukce.“

Chug ho plácl po rameni. „To bude dobré, bráško. Však ty na to přijdeš. Táta tomu prostě nerozumí, ale jednou to taky pochopí. On nemyslí na nic jiného než na dýně, v tom je doma.“

Odešli jsme k jižnímu dýňovému poli, které leží tak daleko od vesnice, že hned vedle trčí roh hradby, v němž se stýkají zdi postavené kolem Rohu Hojnosti. Já už jsem byla hotová se vším, co jsem měla dopoledne na práci, a Lenně její rodiče vůbec nedovolí, aby v jejich dole cokoli dělala, protože se o ní ví, že je nemotorný snílek, a tak jsme se zbytek dopoledne všichni věnovali ručnímu pletí dýňových záhonů.

Musím připustit, že to nebylo nic hrozného, a aspoň jsme mohli být spolu. Každý jsme se postavili k jednomu řádku a povídali si. Přitom jsme vytahovali všechny zelené rostliny kromě dýňových šlahounů, odhazovali je pryč, a když jsme našli nějaké semínko, schovali jsme je do kapsy. Dýňová farma nebyla nijak velká, takže nevyžadovala kdovíkolik práce. I tak Lenna zaostávala, ale to je u ní normální. V jedné chvíli dřepí na bobku a vytahuje nějaký zvlášť úporný plevel, a v následující se toulá někam pryč, protože sleduje poletující včelu, nebo jen tak kouká, kde je co k vidění.

Tok nám zrovna vysvětloval svůj nápad, že by vyrobil postroj na ovci, aby pak sama umývala nádobí, když jsme zaslechli křik. Připadalo nám to jako Lenna, a tak jsme všichni tři běželi tím směrem, kde jsme ji viděli naposledy.

Lenna se zatoulala o něco dál, takže jsme ji našli až na opačném konci pole. Zírala na hradbu a ječela, a i když často vyvádí divné věci, tohle nás dost vyděsilo.

Běhám nejrychleji, takže jsem se k ní dostala první. „Lenno, co se stalo?“

Otočila se ke mně, oči měla vytřeštěné, ruce se jí trásly a ukazovala na něco, co se těžko vysvětluje. Dýně v tom rohu pole měly ohavnou šedozelenou barvu a stoupaly

z nich kroutící se pramínky fialového dýmu, až to připomínalo mlhu. Rovnou před našima očima se rozpadaly v jakési bláto a dýňové šlahouny černaly a tvrdly.

„Něco tady bylo,“ říkala nám Lenna skoro šeptem. „Taková šedivá věc s křídly. Vylilo to na dýně nějaký lektvar a pak to odletělo – *rovnou skrz zed'*!“

„Šedá věc s křídly?“ odfrkl si Chug a kopl do rozpadající se dýně, až se rozprskla, překotila a roztékala po zemi. „Myslíš třeba jako nějaké hnusné kuře?“

Lenna hleděla k zemi. „To nebylo kuře.“

„Takže třeba nějaký nový druh ptáka? A to, co rozlival, možná vypadalo jako lektvar, ale bylo to... ech... nebyl to lektvar?“ Ani tak důvtipný kluk jako Tok nedokázal přijít na dobrý důvod, proč by pták nosil lektvar, protože to je ohromná vzácnost. Totiž lektvary, ne ptáci.

Založila jsem si ruce v bok a dívala se na hradbu, která je tak vysoká, že jsem se přes vršek nikdy nemohla podívat na druhou stranu. Ostatně ani nikdo jiný z celé vesnice. Ve zdi nejsou žádné dveře a ve dne v noci ji osvětlují tisíce pochodní. Netušíme, co je na druhé straně, jedno ale víme jistě:

Hradba nás chrání a to, co je za ní, je nebezpečné a hrozné.

Ani naši dědové a babičky nikdy za zdi nebyli, naši rodiče taky ne a my už vůbec ne. Od dob, kdy naši pra-pra-předkové založili vesnici Roh Hojnosti, se za zed' nevypravil vůbec nikdo.

Při každém pohledu na hradbu jsem si až doteď připadala chráněná a v bezpečí. V naší vesnici jsme měli všechno, co jsme potřebovali, a vlastně se v ní nikdy nedělo nic zvláštního. Byla jsem zvědavá, co je tam venku, to samozřejmě, ale věděla jsem, že zakladatelé vesnice měli dobrý důvod k tomu, aby ji obehnali hradbou.

Ovšem teď, když jsem se pokoušela představit si něco takového, co Lenna popisovala, cítila jsem, jak mi po páteři běhají nepřijemné ledové vlny.

Opravdu Lenna něco viděla?
A když ano, co to bylo?
A proč by nám to chtělo otrávit úrodu?

2.

LENNA

Takže co byste o mně měli vědět: Jmenuju se Lenna, jsem nejmladší z deseti dětí, co nás doma je, a odjakživa mě mají za nejméně spolehlivou, protože jsem roztržitá. Moji kamarádi jsou jediná, s kým se scházím. Proto mě tak mrzí, když se na mě dívají zrovna takhle – jako bych si všechno vymyslela. Protože jsem si to nevymyslela.

Přiznávám, že si někdy vymýšlím, ale ne schválně. Pro mě je jednoduché snít s otevřenýma očima a potom se mi někdy skutečnost promíchá s těmi sny. Rozumíte – kdo si má pamatovat, co je realita a co sen? Přitom je snění daleko zajímavější. Jenže tentokrát vím, co jsem na vlastní oči viděla, a taky vím, že to bylo opravdové. A budu jim to opakovat, dokud mi neuvěří.

„Takže to prošlo ven skrz zeď?“ zeptala se Mal a zmateně se mračila.

Přikývla jsem. „Jo, jako kdyby tam ta zeď vůbec nebyla.“

„A jak se to dostalo dovnitř?“

„To nevím. Pozorovala jsem zrovna včelu. Potom jsem ale uslyšela ten divný zvuk, třeba jako by někdo troubil na

roh, víte? A ono to naráz bylo vevnitř. Menší než člověk, celé šedivé a s křídly. Prostě... létalo to.“

Mal a Chug mají takový divný zvyk, že se spolu dorozumívají jenom tím, jak se tváří, a já vždycky nedokážu poznat, co tím vlastně míní. Tentokrát mi bylo jasné, že o tom, co jim povídám, hodně pochybují. Tok už klečel na zemi a seškraboval kousek hnijící dýně do kapsy, nejspíš aby ji doma důkladně prozkoumal. Naopak Ryška se tvářila pořádně znechuceně a otevírala tlamičku, jako by se chystala zvracet.

V tomhle jsem měla nejbliž právě k ní.

„Co teda budeme dělat?“ zeptal se nakonec Chug.

Mal se rozhlížela po poli. Kolem ležely stovky úplně normálních dýní, až na tenhle docela velký cíp, u kterého jsme stáli a kde jsem viděla něco nemožného.

„Tvůj táta už je dost naštvaný a o Lenně se ví, že občas...“ Zamračila se. „Bojím se, že tomuhle vysvětlení nebude chtít nikdo věřit. Takže počkáme do zítřka a uvidíme, jestli bude všechno v pořádku. Třeba je to jen nějaká divná choroba dýní. Dneska tady váš táta sklízet nebude, že ne?“

Chug přešel o několik řádků dál, kde rostly dokonale krychlové a oranžové dýně, žádné černé a shnilé. „Kdepak. Bude trvat ještě několik týdnů, než stonky úplně obrostou a uzrají. Ech... *uzrajou. Budou zralé?* Na pravopis věci kolem dýní nejsem zrovna odborník.“

„Tak počkáme a uvidí se. A co vy, kluci, neslyšeli jste něco o tom, že by se už stalo něco podobného? Není to nějaká... známá nemoc dýní?“

„Zkapalnění? Určitě ne,“ odpověděl Tok, který pořádkem zkoumal svůj vzorek.

„Ještě jsem neslyšel o ničem, co by postupovalo takhle rychle. Nebo možná nepřiletěl žádný...“ Chug se po mně provinile koukl.

Na takové pohledy jsem celkem zvyklá a moji kamarádi na mě jen mrkají a koukají, zatímco rodiče a sourozenci pro mě mají hromadu nepříjemných přezdívek, třeba Praštěná Lenna, Královna výmyslů nebo Přeháněčka, až k té, kterou snáším nejhůř – když mi řeknou, že jsem *lhářka*. Je to obyčejné slovo, ale ubližuje mi nejvíc.

„Třeba se to tady dělo nějak postupně, ale nevšimli jsme si toho,“ dokončil Tok za bratra. „Dýně mají několik chorob, žerou je brouci a taky nějaké věci, které lezou pod zemí.“ Ohlédl se k jejich domu a stodole. „Ale ani náhodou bych tátovi dneska nechtěl říkat ještě další nepříjemné novinky, zvláště když je nedovedu dobře vysvětlit.“

„Lenno, co myslíš ty?“ zeptala se Mal a všichni se zahleděli na mě. To tedy nemám moc ráda.

Koukla jsem na vysokou zeď, poničené dýně, ze kterých ještě pořád stoupal fialový kouř, a na místo, kde jsem stála, když se ta věc objevila. Poletovala tu další zajímavá včela, ale kamarádi čekali, až jim odpovím.

Co si vlastně myslím?

Měla jsem strach.

Vlastně jsem ani nevěděla proč.

Možná hlavně kvůli tomu, že tentokrát jsem dobře věděla, co jsem viděla na vlastní oči, a stejně mi nikdo nevěřil.

„Počkáme do rána,“ souhlasila jsem. Pak jsem přešla k řádku nezničených dýní a bez pardonu vyrvala plevel, který tam neměl co dělat. Tváře mi hořely, ale říkala jsem si, že když se budu soustředit na trhání plevele, snad si nevšimnou, že je mi do breku.

Mal mě poplácala po zádech. „Žádný strach. Však my tomu přijdeme na kloub. Tak jako vždycky, no ne?“

Přikývla jsem. Normální lidi vždycky na všechno přijdou, jenže já v sobě pořád nosím spoustu otázek. Proč některé včely létají vzhůru nohama? Proč některým ovcím roste vlna, která mění barvu? Proč někdy v noci slyším podivné

skuhrání pod podlahou svého pokoje? Kdo nařídil, že se sušenkám má říkat „sušenky“?

To je přece divné slovo, „sušenka“, zvláště když si je zašeptáte desetkrát po sobě.

Vrátili jsme se zpátky k plení záhonu dýní a já se snažila zůstat soustředěná na práci. Zůstávala jsem blízko kamarádů – všichni jsme pořád drželi pospolu, takže možná mi tentokrát aspoň trochu věřili. Smáli jsme se, házeli po sobě hlínu a dýně a podělili jsme se o dýňový koláč, který přinesl Chug – jeho mamka peče opravdu ty nejlepší dýňové koláče. Až dodatečně nás napadlo, že jsme ho měli sníst předtím, než jsme po sobě začali házet hlínu, ale trocha prachu je třeba dobrá na zuby.

S prací jsme byli hotovi dávno před večerí, a tak jsme hráli házenou s jednou šiřatou dýní, a prohledávali jsme starou stodolu, jestli v ní neobjevíme nějaké věci, které by mohl Tok spravovat. Užili bychom si skvělé odpoledne nebýt toho, že já jsem byla jako na trní a všichni ostatní marně předstírali, že je všechno v nejlepším pořádku.

Když se slunce nachýlilo k západu, zamávaly jsme s Mal klukům a vydaly se domů. Na kamenném chodníku, který vede k dolu naší rodiny, jsme se loučily celé špinavé od hlíny a dýňových semínek.

„Takže zase zítra,“ řekla Mal.

„Jasně.“

Přitočila se ke mně. „Jsi v pořádku? To, co se předtím stalo, bylo něco divného, ale jsem si jistá, že to dobře dopadne.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože až doteď vždycky všechno dobře dopadlo, nemám pravdu?“

V její logice by se našly mezery. Pro nás třeba bude všechno v pořádku, ale tohle „v pořádku“ platí pro každého jinak a nevztahuje se na lidi, pro které to v pořádku

není. Vezměte si takového Benna, který utrpěl minulý týden úraz v našem dole a museli ho vynést ven na nosítkách. Na sobě měl popáleniny a snad i kousance. Táta říkal, že spadl ze žebříku, ale pokud vím, tak žebřík na vás nezanechá kousance.

„Tak jo,“ přikývla jsem, protože někdy prostě musíte s ostatními souhlasit, abyste spolu dobře vycházeli.

„Správně.“ Mal mi z vlasů vytáhla kousek dýně a zazubila se na mě. Pak zamířila po cestě k jejich farmě a ještě mi přes rameno zamávala.

Šourala jsem se k domovu a srdce mi klesalo někam k žaludku. Máme pěkný velký dům a mezi širokými zasklenými okny jsou ve stěně vsazené všelijaké vzácné kameny, které vytvářejí elegantní vzory. Všude po domě svítily pochodně, protože v Rohu Hojnosti vždycky a všude hoří pochodně. Na dvoře panovalo divné ticho, takže jsem věděla, že jdu pozdě. Rodiče i mých devět sourozenců seděli kolem dlouhého stolu v jídelně, a když jsem se pokusila vplížit dovnitř, všichni se po mně otočili.

„Co se ti to stalo?“ zeptala se máma.

„No, viděla jsem takovou divnou věc...“

„Máma se tě ptá, proč jsi celá špinavá od hlíny a máš na sobě kousky dýní,“ upřesnil otec.

Podívala jsem se na ruce.

Jejda.

„Jdu se umýt,“ řekla jsem, protože oni chtěli slušné chování, a ne vysvětlování. To odjakživa nesnášeli. Říkali tomu „výmluvy“. Mezi těmi dvěma věcmi je velikánský rozdíl, ale každým dalším vysvětlováním jsem vždycky jen zhoršovala průšvih, ve kterém jsem zrovna byla.

Odběhla jsem do koupelny, umyla si všechnu špínu a z načechrané hřívky vlasů vybrala listí, větvičky a kousky oranžové dužiny. Když jsem vyhlížela přece jen přijatelněji, sedla jsem také za stůl, kde jsme byli rozesazení podle

věku, protože moji rodiče si ve všem všudy počínají velmi precizně a logicky. Vlastně já jediná z celé rodiny se cho-vám jinak. Ale protože jsem obyčejně přicházela poslední, vždycky jsem věděla, která židle je moje – ta prázdná.

Nejstarší sestra Letti je skvělá kuchařka, ale já jsem měla se společným jídlem vždycky problémy. Rodiče nás pokaždé nutili k tomu, že musíme popořadě vykládat, jak se nám ten den vedlo, co jsme se naučili a za co jsme vděční. Pro většinu mých sourozenců to bylo docela snadné: „třídil jsem rudu a horniny“, „poučil jsem se o nové rudě (hornině)“, „jsem vděčný, že máme dobrou rudu a horninu“ – oni všichni to-tiž pracují v našem dole, buď jako horníci, nebo v kanceláři. Jenže když došla řada na mě, byla jsem v koncích.

Kdybych jim pověděla pravdu, řekli by, že lžu.

Ale kdybych zalhala, no tak bych doopravdy lhala a to nesnáším.

„Tak co ty, Lenno?“ vybídla mě máti, když všichni ostatní už vyložili, jak jsou strašně nadšení všelijakým kamením a ostatními věcmi kolem dolování.

Všech jedenáct, co jich sedělo kolem stolu, se dívalo rov-nou na mě, a v té chvíli jako by mi mozek někam odplaval. „Ehm.“

„Dělala jsi dneska něco?“

Na to jsem odpovědět mohla. „Pomáhala jsem Chugovi a Tokovi plít záhony. Museli tam jít za trest, protože Tok zlomil motyku a jeho otec vtipkoval, že mu jednou zláme kosti.“

Jedenáct obličejů se zatvářilo pohoršeně a já jsem si až pak uvědomila, že tu část s lámáním kostí jsem měla vynechat.

„To bylo nejspíš v nadsázce,“ prohlásil otec.

„Když nad tím tak přemýšlím, asi to tak bylo. Chtěl po nich, aby přestali ničit věci, a byl to Chug, kdo začal žertovat o tom lámání kostí,“ souhlasila jsem rychle. Pokaždé, když mě všichni takhle zpovídali, znervózněla jsem, že

mě shledají nedostatečnou. Abych se tedy vyhnula dalšímu mírnému pokárání, že si vymýšlím, pokračovala jsem rychle ve zpovědi, abych to měla za sebou a oni se mohli vrátit k řečem o rudě. „Jsem vděčná včelám a poučila jsem se o tom, že když šedivá létající věc vylije fialový lektvar na dýně, tak ty začnou okamžitě hnit a smrdí jako stará ryba.“

Chvíli na mě všichni zůstali mlčky nevěřičně zírat a pak se začali smát.

„Och, Lenno, to je ale legrace,“ řekla Letti.

„Ty máš tedy zvláštní nápady,“ dodal táta.

„Teď bych ráda slyšela, o čem ses opravdu poučila.“ Máma promluvila svým mírným, ale taky přísným hlasem, takže odmítnout nepřicházelo v úvahu.

Sklonila jsem hlavu, která mi připadala těžká jako dýně. „No tak jsem se poučila... Tedy Tok našel ve staré stodole zvláštní hrací skříňku, a ta když se položí na dýni, tak přehrává podivné zvuky připomínající prdění. Zkoušeli jsme ji stavět na všechno možné, a skříňka pokaždé vydávala jiné zvuky, tak jsme zkoušeli seno, hlínu...“

Rodiče si vyměnili zachmuřený pohled, ale sourozenci se tvářili buď zmateně, nebo rozpačitě.

„Neměli byste si s kamarády zahrávat s věcmi, o kterých nevíte, co to je. Existují všelijaká nebezpečí, o kterých nemáte ponětí,“ pokárala mě matka.

„Ale to byla jen stará divná skříňka, která vydávala zvuky...“ začala jsem.

„Přestaň s tím, Lenno. A nehraj si s věcmi, které neznáš. Vlastně bys už do té stodoly asi neměla vůbec chodit,“ rozhodl otec, pak kývl na mámu a odešli do kuchyně. Když byli pryč, všichni moji sourozenci na mě zase civěli.

„Ty vždycky zkazíš celou večeři,“ skuhral bratr Lugh.

„Proč nemůžeš být úplně normální?“ vztekala se Lia, jeho dvojče.

Jsou sice jen o rok starší než já a jejich úkolem je zamestat kamenný prach, ale i tak si myslí, že jsou o móóóo lepší.

Na okamžik se mě zmocnil vztek, zařala jsem pěsti a skoro jsem jim řekla, kam přesně si můžou strčit tu svoji „normálnost“. Ale pak jsem si všimla, jak se ostatní sourozenci hihňají a Letti zamumlala Larsovi do ucha: „V každé rodině zkrátka musí být nějaké problémové dítě, nemyslíš?“ a všechna zlost mě rázem opustila. V tu ránu jsem byla skle-slá jako shnilá dýně.

Nebylo v mých silách všechno jim vysvětlit a přesvědčit je, že jsem viděla, co jsem viděla, a že jim to nepovídám proto, abych získala jejich pozornost – tak to mám zkrátka na světě zařízené. Kdyby byli všichni ze žuly, já bych mezi nimi působila jako podivný fialový krystal, který by schovávali pod kusem látky vzadu ve skladišti, protože by nikdo nevěděl, co to je, a zneklidňovalo by je, jak to v krystalu pulzuje.

Neřekla jsem tedy už nic. Rodiče se vrátili ke stolu, přinesli zákusky a večeri jsme dokončili v nepříjemném mlčení. Když jsem v noci ležela v posteli, slyšela jsem, jak si na druhé straně pokoje šeptají Letti a Luci o tom, že by mi rodiče měli uložit nějakou práci, abych se držela doma, místo abych s kamarády běhala po venku.

„Všichni ve vesnici jim říkají černé ovce,“ syčela Luci. „To je fakt nepříjemné.“

Chtěla bych vysvětlit, že mí kamarádi vůbec žádné černé ovce nejsou – naopak jsou laskavější, srdnatější a velkomy-slnější než má vlastní rodina. A ani já nejsem špatná. Jenže musím znovu připomenout, že kdybych něco řekla, moje rodina by v tom viděla kňourání, a ne vysvětlování. Otočila jsem se k nim zády a přetáhla si přikrývku přes hlavu.

Nedaleko za zdí pokoje, kde jsem spala, se zvedá vysoká kamenná hradba obklopující vesnici. Ta zeď mě chránila před... no, před tím, co bylo tam venku. Tedy až na

tu šedivou věc, kterou jsem dnes viděla, protože ta bez problémů dokázala proletět i skrz tu zeď. Odsunula jsem se o kousek dál od studené stěny pokoje. Co kdyby si to usmyslelo, že proleze i zdí našeho domu? Co kdyby to na mě vychrstlo fialový lektvar, takže bych se začala scvrkávat jako hnijící dýně a vnitřnosti by se mi rozkládaly v nechutnou černozelelou tekutinu a páchly jako zasmrádlá ryba?

Letti a Luci už dávno spaly, ale já jsem pořád zůstávala vzhůru, dívala se na zeď a představovala si všechny ty hrozné věci tam venku, které by se mohly prodrat dovnitř. Vylezla jsem z postele a vsoukala se s příkrývkou a polštáři dolů pod ni. Byla tam tma a zima, ale cítila jsem se přece jenom ve větším bezpečí. I kdybych s ostatkem rodiny neměla jinak vůbec nic společného, dělal mi dobře pocit, že jsem schovaná v jeskyni.

Druhý den ráno jsem se probudila jako první ze všech a ustlala si postel, aby vypadala tak, že jsem v ní spala jako každý jiný člověk. Pak jsem spěchala po cestě k farmě za Mal a přitom jsem ukusovala z bochníku chleba, abych při snídani nemusela zase poslouchat své sourozence, jak se mi posmívají. Cestou jsem si ale všimla něčeho zvláštního – na ulici stálo daleko víc lidí než normálně a povídali si. Stu trčel před svým krámem, o kousek dál se zastavila Jami se stádem ovcí, které žalostně bečely, a Inka držela místo melounu v rukou houbovitou černou krychli, z níž šel povědomý ohavný smrad.

„Já si to nedovedu vysvětlit,“ vykládala plačtivě. „Celé východní melounové pole je prostě... zničené.“

Něco podobného jsem zaslechla ještě aspoň desetkrát, a to už jsem utíkala, abych se co nejdřív sešla s kamarády.

Všem lidem, kteří měli pole, shnila úroda zrovna tak jako včera ty dýně.

3.

CHUG

Omně byste měli vědět tohle: Nezačínejte si se mnou, nezačínejte si s mým bráškou Tokem a nezačínejte si nic s mými kamarády, jinak si já začnu s vámi. Nechci se pouštět do rvačky, ale když slova nemají žádný účinek, pěsti ho mít budou.

Jenže naneštěstí to, co ničí naši rodinnou farmu, nemůžu ovlivnit slovy ani pěstmi. Nevím, jestli za to může ta divná létající věc, o které mluvila Lenna, nebo jde o nějakou novou hroznou nemoc rostlin, ale fakt je, že čtvrtina našich polí je úplně zničená, dýně jsou černozelelé, trochu se z nich kouří, šlahouny zkřehly a zešedivěly. Dýně jsem nikdy neměl zvláště v oblibě. Ono není snadné mít je rád, na rozdíl třeba od krav, které chovají na farmě, kde žije Mal. Ale i tak mě bolí, když vidím, jak je úroda zpustošená. A dupat po shnilých dýních, abych ze sebe dostal ten vztek, to taky nepomáhá. Jen bych si tím vykoledoval, že by mi boty smrděly jako zkažená ryba.

Když jsem se ráno probudil, užíval jsem si tu příjemnou útulnou chvíli v posteli, kdy člověku všechno připadá normální. Myslel jsem na to, jak si s Tokem odbudeme své povinnosti a potom se sejdeme s Mal a Lennou. Třeba bychom mohli zkusit jezdit na kravách nebo se snažit uvést do chodu poslední Tokův vynález, který by měl vystřelovat dýně vysoko do vzduchu, ale většinou jimi jen hodně prudce praští

do země. Přisahám, že bráška má strašně moc výborných nápadů, ale nikdy nějak nefungují.

A tak jsme šli ven, abychom se chopili motyk, a ani jeden jsme se nezmiňovali o možnosti, že s polem je třeba něco na levačku – čemu by to taky prospělo? Věci jsou buď dobré, nebo špatné, a když se budu nervózně kousat do rtů, ničemu to nepomůže.

Napřed jsem si myslel, že by všechno mohlo být, jak má. Potom jsme ale slyšeli pláč, a když jsme se vydali tím směrem, našli jsme mámu s tátou, jak stojí uprostřed našich polí. Z toho místa bylo vidět na celou farmu. Všechno pěkně zelené a oranžové, jak se sluší a patří, až na jižní pole, které bylo... prostě odporné. Svraštělé dýně, škvřířící se stonky, divný fialový dým a taky ten přišerný smrad... Ten mi připomněl hnojivo, které jsme odebírali z farmy, kde chovali lososy.

„Co jste to tady provedli, kluci?“ zeptal se táta, celý rudý zlostí. Objímal maminku, která mu plakala na rameni.

„Vypleli jsme pole, jak jsi nám uložil,“ odpověděl jsem rychle. „Můžeš si všimnout, že tu není žádný plevel.“

„Ale pole je zničené!“ zařval. Když se takhle rozkřikl, měl jsem normálně velké cukání dát se na útěk a zdrhat jako o život, ale teď mě to jen našťvalo.

„Koukej, tohle jsme my neudělali! Jak bychom to asi dokázali? Určitě jsem přes noc nezískal čarodějnické schopnosti!“

Táta upřel pohled na Toka, který si nás nevšímal a klečel s Ryškou po boku na kraji záhonu. Zkoumal napůl shnilou dýni. „Toku, nezkoušel jsi míchat nějaké lektvary? Nehrál sis s nějakými věcmi, kterých sis neměl vůbec všimnat?“

„Ech, já...“

Když má Tok lhát, vůbec mu to nejde, ale někdy má potíže i říct pravdu. Jako by měl zrovna mozek přepnutý do nějakého jiného režimu a stojí ho spoustu sil, aby se vrátil zpátky na zem k nám ostatním. Je pravda, že Lenna má

někdy hlavu v oblacích, ale Tok možná právě absolvoval jednosměrný výlet na Měsíc, který si už dlouho plánuje.

Tak jsem odpověděl za něho.

„Lektvary? To jako fakt? Jak by dal něco takového dohromady? Co se vůbec do lektvarů dává? To nikdo neví! Je to taky zakázané.“

Tok vstal, tvářil se ublíženě, ale taky sebejistě. „Kdybych věděl, jak vyrobit lektvary, možná bych tohle dokázal napravit. Třeba je nějaký problém s kořeny těch dýní. Mohli bychom postavit zdi, které by sahaly hluboko do země, a zablokovali tak nebezpečnou oblast a zachránili zbytek...“

„Tak dost!“ vybafl táta. „Jdu do vesnice, abych se podíval, jestli se s tím nedá něco dělat. V naší rodině se pěstují dýně už od dob, kdy vaši pra-pra-pra-prarodiče zabrali tyhle pozemky a zaseli první semínka právě na tomto poli. Já nedopustím, abychom přišli o živobytí kvůli nějakému... nějakému...“ Zíral na Toka a pěnil. „Nějakému lotrovi, který si hraje s nebezpečnými látkami!“

„Tohle Tok neudělal!“ ječel jsem na něho. „Celý den byl se mnou. Lenna ale viděla něco, co na dýně lilo jakýsi lektvar. Mysleli jsme, že si jen vymýšlí, jak to dělává, ale teď už víme, že měla pravdu. Povídala nám, že to bylo šedé a mělo to křídla...“

Otec zvedl ruku. „Divoké historky na tomhle nic nezmění. To, co mi říkáš, je nemožné – nic takového neexistuje. Tohle je skutečný život, naše farma a naše vesnice. Když nebudeme ostatním dodávat dýně, když neuděláme, co se od nás čeká, pak nebude dost jídla pro jiné rodiny a jejich dobytek. Oni jsou na nás závislí. Musíme tohle napravit, jinak...“ Odvrátil pohled a zahleděl se na hradbu.

„Jinak co?“ pobídl ho Tok.

Máma už přestala plakat, mírně se usmívala a položila Tokovi ruku na rameno. „Nechte na dospělých, aby se o to postarali. Běžte na severní pole...“

„Ne! Dnes se k poli nepřiblížíte ani na krok,“ skočil jí otec do řeči. „Jděte si hrát. Ale nezamíchejte se do žádného maléru.“

Podíval se na mě tak, jak to nesnáším – připomíná mi, že „nedostat se do maléru“ znamená například to, že kdyby se Jarro začal navážet do Toka, neměl bych Jarra nutit žrát hlínu. Moji rodiče prostě nechápou, že dát surovcům ochutnat trochu jejich vlastní medicíny je lepší, než je nechat vyhrávat. Oni neviděli Toka potom, co ho Jarro a jeho kamarádičci přistihli samotného, ale já ano, a... No, jak jsem říkal: Nezačínejte si nic s mým bráškou!

„Tak jo. Jdeme, Toku.“ Zatahal jsem ho za rukáv, abych ho odtrhl od zkoumání napůl shnilé dýně, a on neochotně šel se mnou, Ryšku na rameni.

Namířili jsme k návsi, protože ze Středu se můžete nejkratší cestou dostat ke všem ostatním domům a farmám. Když naši pra-pra-pra-prarodiče spolu se šesti přáteli zakládali Roh Hojnosti, naplánovali vesnici opravdu výborně, takže jsou tu farmy, které pěstují a chovají všechno, co ve vsi potřebujeme. Dýně, melouny, pšenici, krávy, ovce, slepice, lososy nebo červenou řepu (tu nesnáším). Všechny hlavní ulice jsou uspořádané do podoby kola od vozu, jehož loukotě se rozbíhají od Středu do všech stran. Je to nanejvýš příhodné, protože když se chci setkat s kamarády, tak se prostě sejdem na návsi, tedy na Středu.

Už když jsme se blížili ke Středu, všimli jsme si, že se stalo něco špatného. Náš soused Fredd vezl kolečko plné černého sajrajtu – možná to bývala pšenice z jeho polí. Vedle něho šel Krog, ale naštěstí netlačil kolečko naložené červenou řepou z jeho farmy, protože ta je stejně odporná v normálním stavu jako záhadně změněná na shnilotinu.

„Tak jsem tam seděl a spisoval pojednání na téma lidského pátrání po smyslu života, když jsem ucítil ten nejodpornější puch!“ naříkal Krog a dramaticky máchal rukama.

Ten chlápek strašně rád přitahuje pozornost, ale většina lidí ho kupodivu nechce poslouchat. Chudák Fredd se mu nemohl vyhnout, protože vezl to kolečko se smradlavým svinstvem.

Krog ale ještě neskončil. „Tak jsem rozrazil dveře a naskytl se mi strašlivý pohled: moje červená řepa se přeměnila v pekelnou ohavnost!“

„Já vím,“ opáčil Fredd. Bradou ukázal na obsah kolečka. „Však vidíš, co vezu.“

Během kratičké chvíle, kdy příkrou odpovědí Kroga ohromil a otrávil, až ztichl, jsme využili příležitosti a proběhli kolem nich. Fredd na nás kývl, ale Krog po nás vrhl nenávidný pohled – nemá nás rád od té doby, kdy jsme nešťastnou náhodou skoro podpálili jedno jeho pole, to když jsme se pokoušeli sestrojít megapochodeň. (Ano – vymysleli jsme to kvůli tomu, abychom zničili co nejvíc jeho červené řepy, ale on náš lidumilný skutek vůbec neoceníl.) Než nám Krog stihl říct něco ošklivého a mnohomluvného, podívali jsme se s Tokem na sebe a rozběhli se rychleji. Ryška seskočila na zem a pádila vedle nás.

„Černé ovce!“ zamumlal Krog, ale tak, aby to všichni slyšeli.

„Jsou to jenom děti,“ mínil Fredd, i když to znělo, jako by tomu sám moc nevěřil.

Z dálky jsme slyšeli, jak na statku Maliných rodičů truchlivě bučí krávy, a hned jsem si všiml, že Tok o tom pilně přemýšlí.

„Krmení,“ zabručel při běhu. „Jestli ta nákaza ničí rostliny, tak teda shnije všechno, čím se živí krávy. A taky ovce a slepice...“

Do té doby jsem o tom nikdy nepřemýšlel, ale co dělat, když žijete zavření za vysokou kamennou zdí bez dveří a dojde vám jídlo?

Ještě jsem přidal do kroku. Tok taky pelášil ze všech sil a nakonec jsme běželi jako o závod. Ale ne takový závod, kdy chcete toho druhého porazit a pak mu to pořád dokola předhazovat – tohle byl takový závod, při kterém jsme se oba smáli a těšili jsme se z větru a slunce a z toho, jak je příjemné mít vedle sebe někoho, s kým můžete běžet. Na chvílku jsem zapomněl na hrozbu hniloby, která ničí rostliny.

Na Střed jsme doběhli současně. Tam jsme se museli vyhýbat spoustě lidí a málem jsem zakopl o velice rozčilenou ovci, takže Tok získal náskok, jenže vzápětí ležel na zádech na dlažbě a nad ním stál Jarro s rukou ještě nataženou, jak Toka srazil na zem.

Hned jsem klečel vedle Toka. „Jsi v pořádku, bráško?“

Tok sotva sípal, protože když ho povalil mnohem větší kluk, tak si vyrazil dech, ale přikyvoval a už si sedal. Ryška ustrašeně mňoukala a otírala se o něho hlavou. Vstal jsem.

„Ale ne, to jsi zase ty, Jarro? Myslel jsem, že Tok třeba v běhu vrazil do kravského zadku.“

Jarro je skoro o třicet centimetrů vyšší než já a teď měl zase po boku Remyho a Edda. Všichni se křenili, jak to tihle otrapové dělávají, jako by si mysleli, že už mají vyhráno a jsou něco jako hrdinové.

Já mám za úkol je přesvědčit, že nemají pravdu.

„Ty jsi obyčejný...“ začal, ale přerušil jsem ho ránou pěstí do žaludku, až se pěkně chytil za břicho.

„Promiň, ale neslyšel jsem tě. Cos to říkal?“

Jeho nohsledi se ke mně blížili z obou stran a cosi na mě pokřikovali, ale v té chvíli na nás padl jakýsi stín. Objevil se u nás radní Stu, který má obchod se vším možným a je naším nejstarším radním. Všichni jsme ztuhli. Stu je drsný starý paprika, který nestrpí žádné pitomosti.

„Kvůli čemu se sakra vy malí nezvedenci perete? Hned toho nechte!“